

רוב בנין [כלומר רוב עובי והיקף הגידים]

טז. בצומת הגידים בעופות ישנם ששה עשר גידים. אם נפסק אחד מהם, הכל טרפה. לפי שאם נפסק אחד, סוף כולם ליפסק. אך אם נפסק רק רובו של אחד, כתב הרשב"א שכשרה.

יז. מקום צומת הגידים הוא מאחורי הרגל האחורית. ולדעת הראב"ד צומת הגידים היא בקדמת הרגל האחורית כלפי גוף הבהמה וחללה הפנימי.

מתניתין:

בפיתחה של משנה זו, כתב המאירי: הכונה במשנה זו להשלים בביאור החלק הרביעי [דיני הנמצא במעיה של בהמה שחוטה] והיתה ראויה להיות שנויה קודם משנת צומת הגידים, אלא שנתבלבל בה הסיידור.

השוחט את הבהמה, ומצא בה שליא, קרום עור העוטף את העובר, נפש היפה, כלומר מי שאינו איסטניס, שאין נפשו קצה באכילת דברים מאוסים מעין אלו, תאכלנה. כיון שנשחטה האם, הרי מותרת השליא באכילה,

ואינה אסורה כדין אבר מן החי.⁽⁴⁰²⁾

ומאידך, אף שמתרת באכילה, היא אינה מטמאה לא טומאת אוכלין, היות ואין דרך לאוכלה, ולא מטמאת טומאת נבלות, אם נתנבלה הבהמה, היות ושליא זו אינה חשובה בשר.

ואם חישב עליה על שליא זו לאוכלה, הרי היא מטמאה טומאת אוכלין באם נגע בטומאה כיון שעל ידי מחשבתו נתן בה תורת 'אוכל'. אבל לא מטמאה טומאת נבלות כיון שאינה חשובה בשר אלא כשאר אוכל בעלמא.

דין נוסף בענין שליא:

שליא שיצתה מקצתה בעוד הבהמה בחייה – אסורה כל השליא באכילה, אף החלק הנשאר בתוך הבהמה. ואף שלא יצאה אלא מקצת השליא, ולא יתכן לומר שבתוך מקצת זה היה כל הולד ומשום כך אסור באכילה [שהרי אין זה בן פקועה, היות ויצאה השליא בתוך חיי הבהמה. ואסורה כנבלה או כאבר מן החי]. אלא משום שיתכן שבתוך המקצת שיצא, נמצא ראש העובר,⁽⁴⁰³⁾ ויציאת הראש חשובה כלידה, ואם כן, אין תקנה לשאר השליא אף לא על ידי שחיטת

לבשר [כניסתם לבשר היא במקביל לאמצע העצם העליונה]. נקראים צומת הגידין.

402. כך פירש רש"י. ובאמרי משה סימן ד' ס"ק י"ב הביא דברי הערוגות הבשם סימן י"ג שהוכיח מכאן שבנפל ישנו איסור אבר מן החי ואסור ליתנו לבן נח. וכמו אבר היוצא, שאף אותו אסור ליתן לבן נח. וראיתו ממה שכתב רש"י כיון שנשחטה האם, מותר. ולולא כן הרי

הוא אבר מן החי. ועי"ש באמרי משה שנקט להוכיח שאיסורו כנבלה ואין בו איסור אבר מן החי.

403. ב"קול רמ"ז" הקשה, הרי יש כאן ספק ספיקא. ספק אם כלל באותה מקצת שליא היה ולד, ואף אם היה ולד, ספק אם היה שם הראש או חלק אחר מן העובר. ובספק ספיקא דאורייתא, יש להקל [וראה לקמן עמוד ב, תוס'